

Εκείνη ήταν μικρούλα, έβγαζε τρικάλεπτή, κι' είχε ένα προσωπάκι γεμάτο γοητεία, με κανονική μύτη και με στοματάκι έκφραστικό. Τα μάτια της ήταν μεγάλα, γαλανά και τόσο φωτεινά, ώστε διάβαζε μέσα σ' αυτά όλα τα μυστικά, και τα μαλλιά της, χρυσά και πλούσια, πλαισιώναν το λευκό σαν μάρμαρο μέτωπό της. Ήταν τόσο μικρούλα, τόσο θοραία, τόσο γοητευτική, ώστε, βλέποντάς την κανείς, δά την έπαινε για άγγελο που είχε παραληληθή κι' είχε κατέβει στη γη.

Έκεινος πάλι ήταν ένας άντρας εφρωτός και δυνατός, ψηλού άνωστήματος, με πλατύ στήθος και με πρόσωπο ένεργητικό, πλαισιωμένο από μαύρα κι' άγρια μαλλιά.

Μά όλη αυτή η ομορφιά του, όλη του η δύναμη λήγχε κι' έκμυθνεζόταν μπροστά στην αγάπμηέν του. Ένα βλέμμα των φωτεινών της ματιών έφτανε για να τον κάνει πιο άδύνατο κι' από ένα παιδάκι.

Μά, μολοντί ήξερε όλη αυτή τη δύναμη της, η νέα γυναίκα δεν τη χρησιμοποιούσε καθόλου, γιατί κι' αυτήν ο Άνδρας της ήταν ένας άνθρωπος άνωτερος, ένας άνθρωπος διαφνοστεφανωμένος, του οποίου το τάλαντο ή φήμη είχε κάνει γνωστό στα τέσσερα πέρατα της γης...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΥΛΑΛΕΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΟΥ PAUL HERVIEU

Όλόγυρά της μεγάλης κύκλος θαυμαστών είχε σχηματίσει και οι νέοι άνδρες, θέλοντας να την παρασύρουν στη ζάλη του χορού, της έζητοσαν ως χάρη να χορέψει μαζί τους ένα βάζ...

Κοντά στην πόρτα ο Άνδρας, που ήξερε την πίστη της και κι' αυτό δεν έζηλευε καθόλου, παρ'όλο που τους ένα βάζ...

Κοντά στην πόρτα ο Άνδρας, που ήξερε την πίστη της και κι' αυτό δεν έζηλευε καθόλου, παρ'όλο που τους ένα βάζ...

Έξαφνα, ενώ η όρχηστρα έπαιζε, ένας ύπνητος πλήσιωσε την Έβα και της είπε με σεβασμό:

— Κυρία, μία νέα βρίσκεται στον αντίπαλο και θέλει να σας μλήσει...

— Υποθέτω πως είνε η καμαριέρα σας...

Μία τρομερή άνησυχία γέμισε άμέσως την καρδιά της Έβας, κι' αφήνοντας τον καβαλιέρο, με τον οποίο έτοιμαζόταν να χορέψει, έτρεξε έξω.

— Κυρία, είτε η καμαριέρα, το παιδάκι σας δεν είνε καλά... Κάτι το πνίγει στο λαιμό...

Σετρελλωμένη, η Έβα φώναξε άμέσως το σύζυγό της:

— Άνδρέα!... Άνδρέα!... Το μικρό μας είν' άρρωστο... πού άρρωστο... Άς τρέξουμε στο σπίτι...

Χωρίς να ζήτησουν συγγνώμη από τους άλλους, πήραν εν' άμαξι και γύρισαν στο σπίτι τους...

Τό μικρό είχε προσβλήθει από βρογχίτιδα, αυτή την άρρωσטיα, η οποία για τα μικρά είνε εξαιρετικά τρομερή και τα θανάτωνίε μέσα σέ λίγες ώρες.

Άνθεξε δυό μέρες στην άρρωσטיα του, προσπαθώντας να μείνη στη ζωή, μη θέλοντας να πεθάνη, χωρίς να την γνωρίση... Μά το δεύτερο βράδι, ενώ η μητέρα του άγωνιούσε μόνη του κοντά του, καθώς θέλησε να πηθ το φάρμακό του, πνίγηκε... Και, μέσα στον τελευταίο του ρόγγο, το δυσηχημένο παιδάκι έσπασε το ποτήρι που η μητέρα του τού έτεινε...

Η Έβα, πετρομένη από τον τρόμο της, κίταζε το παιδί της άσάλευτη, κι' έπειτα το σπασμένο ποτήρι που είχε γεμίσει διάλυση την κοινότητα με τα λαμπρά κομμάτια του, και, μέσα σέ μα άδύνη που την εκμηδένιζε, έμεινε εκεί, χωρίς να φωνάξει, κυττάζοντας όχι το πεθαμένο παιδί της, αλλά τα σπασμένα κομμάτια, που η λάμψη τους την επνόηζε, τραυλίζοντας άδιάσπα:

— Μικρό μου!... Μικρό μου!...

— Σιωπή!... Σιωπή! Έλεγε τώρα η Έβα με φωνή πολύ γλυκειά, πολύ μουσική, μη μιλάτε δυνατά, γιατί είμαι πολύ εϊθροασθηή!... Ξέρω, το ποτήρι, το τριανταφυλένο ποτήρι, μέσ' στο όποιο έπαινε ο μικρός, είμαι τώρα εγώ...

Και ενώ ένα γλυκό χαμόγελο περνούσε από τα μάτια της, που κίταζαν γύρω άόριστα, έπρόσθεσε:

— Ναι, εγώ είμαι το ποτήρι του μικρού!... Προσέχετε!... Μη μ' άγγιζετε!... Θα με σπάσετε πάλι. Κι' αυτή τη φορά, πρέπει να έξερετε, δεν θα μπορέσω να ξανακολλήσω!...

Η δυσηχημένη γυναίκα είχε τρελλαθή και φανταζόταν πως ήταν το ποτήρι, του οποίου η λάμψη, άπάνω στις κοινότητες, την είχε τόσο συνταράξει. Τώρα ζούσε σ' ένα αιώνο όνειρο, κι' ήταν πάντα γοητευτική και όμιλητική, μά στή φωνή της είχε τις μελωδικές άντηχησεις του γυαλιού και συνδιάζε όδες τις πρόξεις της ζωής της με την ύπστασι που φανταζόταν πως είχε τώρα... Ήταν το λεπτό εκείνο ποτήρι που ά χείλη του πεθαμένου παιδιού της τού είχαν συντρίψει...

Φορούσε ρούχα με άφθονα βάτα για να μη σπάξη όταν χτυπούσε πουθενά, περπατούσε με γλίτες προσφιλές, στεκόταν κοντά στους τσίχλους από φόβό μήπως πέσει, κι' ήταν διαρκώς άνησυχη μήπως χτυπήση πουθενά.

— Σιωπή!... Σιωπή!... Έλεγε κάθε τόσο. Μη μιλάτε δυνατά... Είμαι τόσο εϊθροασθηή!...

Η γλυκειά αυτή τρέλλα της πολυαγαπημένης του γυναικάς ήταν για τον Άνδρέα ένα τρομερό

Είχαν άποκτησίε ένα χαριτωμένο ξανθό παιδάκι...

Πώς την είχε γνωρίσει την Έβα ο Άνδρας; Έντελως τυχαία... Μία μέρα, καθώς καθόταν άνεργος στο μικρό άτελιέ που είχε τότε στην οδό Βασιλάου, μελετώντας το δύσκολο πρόβλημα πως να ζή με τό τίποτε, έξαφνα ένας φίλος του μπήκε μέσα και του έπρότεινε να κάνει το πορταφό της κόρης ενός γνωστού του έπαρχιώτου συμβολαιογράφου που ήταν περαστικός άπ' το Παρίσι. Άμέσως δέχτηκε πρόθυμα, γιατί βρισκόταν σέ μεγάλη άνάγκη, και ίκέτευσε το φίλο του να τού φέρη δυό το δυνατό γρηγορότερα τους γνωστούς του στο άτελιέ του, από φόβο μήπως τούς χάση...

Και ο φίλος του τού τούς έφερε... Η κόρη του συμβολαιογράφου ήταν εκείνη, η Έβα!... Ό!... δεν ένοιωσε άμέσως κι' αυτήν ο ζωγράφος ένα σποθημα τρελλό και παράφορο... Όχι... Ό έρωσ τους δεν άρχισε έτσι... Η Έβα τον κατέκλυσε σιγά-σιγά, μέσα με την ήμερα, άποκαλύπτοντας μία-μιά τις χάρες της άμορφιάς της και της ψυχής της...

Μά μ' εκείνη συνέβη το άνάθεμα... Τήν έμάγεψε και την κατέκλυσε άπο την πρώτη στιγμή με την καλλιτεχνική του όδξα...

Όστόσο, όταν η εικόνα της τελείωσε, ήσαν και οι δυό τους τρελλά έρωτευμένοι... Τότε παρουσιάστηκαν μαζί στον πατέρα της νέας και με φωνή που έτρομε, με την καρδιά σδυμένη άπο τη συγκίνηση, τού δηγήθηκαν την άγάπη τους...

Έκεινος στην άρχη θύμωσε. Νά δόση, αυτός, ένας συμβολαιογράφος, την κόρη του σ' ένα ζωγράφο, σ' έναν άπένταρο!...

Φώναξε, έξαγριώθηκε, μά η παρακλήσεις και τα δάκρυα της αγάπημης του Έβας τον συγκίνησαν και τον έλύγισαν...

Και παντρεύτηκαν... Δυό χρόνια είχαν περάσει άπο τότε... Κι' άπο την ήμερα εκείνη ούτ' ένας ίσκιος δεν είχε θολώσει την ετυχία τους. Ήσαν τρισηχητισμένοι κι' ως συμπλήρωμα της άγάπης τους είχαν άποκτησίε ένα ξανθό χαριτωμένο παιδάκι, που γέμισε το σπίτι τους με τα γέλια του και τις φωνούλες του...

Χωρίς άλλο, έλεγαν όλοι οι άνδρες εκείνο το βράδι στο χορό, η Έβα είνε η πιο άμορφη, η πιο χαριτωμένη γυναίκα της άποφινής συγκεντρώσεως...

Και, πράγματι, η γυναίκα του ζωγράφου ήταν γοητευτική, με την τριανταφυλένια τουαλέττα της τη στολισμένη με βιολέττες της Παρίας.

Ότε κοσμημα δεν είχε άπάνω της. Μονάχα στα χρυσά μαλλιά της έλαμπε μία πόρπη άπο μαργαριτάρια που έμοιαζαν με δάκρυα κρυσταλλωμένα...

ΛΑΓΙΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ

Στό δήμο Οινόυντος της Λακεδαιμόνος, προκειμένου να καθορίσουν τις καιρικές μεταβολές, έχουν τις ακόλουθες ενδείξεις.

"Όταν στις 29 Αυγούστου ο σκύλος του σπιτιού είναι μαζεμένος κ' έχει το κεφάλι του χωμένο στα πικνά πόδια, προμηνύεται βαρὺς χειμώνας. "Αν την πρώτη βδομάδα του Αυγούστου ο ουρανὸς εἶνε συννεφιασμένος, θὰ γίνουν ἀφθονα σιτάρια. "Αν την ἡμέρα τοῦ "Αἱ Δημήτρης πέση χιόνι, θὰ χιονίξη ὅλο τὸ χειμῶνα. "Αν τὰ σκυλιά, στὸν ἴπνο τους γυριστὸν τὴ ράχη τους πρὸς τὸ βορρᾶ, ὅλο τὸ χειμῶνα θὰ ἐπικρατῆ βορρᾶς. "Αν ὁμως κοιμηθῶν μετὶ τὴ ράχη γυρισμένη πρὸς τὸ νοτιὰ, τότε θάνα νωπιὰς ὡς τὰ ἔμπια τῆς ἀνοιξῆς.

Τὴ χρονιά πὸν τὰ βόδια μουγκρίζουν καὶ θέλουν νὰ χτυπηθοῦν τὸνα μετὰ ἅλλο, ἔρχεται βαρὺς χειμῶνας. "Αν ἡ γάτα, ἐκεῖ πὸν γλύφεται, κυττάξη πρὸς τὸ βόρειο μέρος, θὰ φουσητῆ βορρᾶς, ἀν πρὸς τὴν ἀνατολή, θὰ ἐπακολουθήσῃ καλοκαίρια.

"Όταν, τὴν παραμονὴ τοῦ Προφήτη "Ηλία, ὁ σκύλος κοιμάται μαζεμένος, πιστεύουν διὰ τίχουν ἄσχημο χειμῶνα, ἀν ὁμως κοιμάται ξεπλωμένος, τότε ὁ χειμῶνας θάνα ἥσυχος.

Τὸν καιρὸ πὸν βασιλεύει ἡ Πούλια, στις 21 Νοεμβρίου μετὰ τὸ παρὸ ἡμερολόγιο, ὁ τοσαπίνδες τὴ νύχτα κλείνουν τὰ κατόδια τους σὲ σκεπασμένα ματωρὰ γιὰ νὰ μὴν τὰ δῆ ἡ Πούλια καὶ φορηθῶν.

"Αν ὁ καιρὸς τῆν πρωτοχρονιά εἶνε βορροεὸς, μονάχη οἱ δυὸ πρώτοι μῆνες τὸν χειμῶνα ἀχούν βορροές. "Αν ὁμως τὴν πρωτοχρονιά κἀνη καλὸν καιρὸ, ὁ χειμῶνας θάνα πολλὸ ἄγριο.

"Όταν σχηματίζεται φωτεινὸ στεφάνι γύρω ἀπὸ τὴ σελήνη, αὐτὸ εἶνε σημεῖο κακοκαιρίας.

Χειμῶνας ἐπίσης προμηνύεται κ' ὅταν τὰ «κουρκάκια» (ἢ ἀκανθίλλιδες) κελαιδοῦν ὅλα μαζὺ, ὅταν ἡ φωτιὰ ξεσταίνα ἀπὸ μακρὰ κ' ὅταν τὰ γουρὺνια μετατρέφουν μετὰ τὸ στόμα τους ξιλαράνια ἀπὸ τὸνα μέρος στ' ἄλλο.

"Όσο γὰν τοὺς μῆνες καὶ τὴν ἐπίδρασί τους στὴ γεωργία, ἐπάχρον οἱ ἀκόλουθοι δημοεῖες στίχοι :

"Αν βρέξη ὁ Μάρτης δυὸ νερά, κ' ὁ "Απρίλης ἄλλα δυὸ, νὰ ἴδῃς τοῦ Μάρτη τὰ κουκιά, τοῦ "Απρίλη τὸ σιτάρι, νὰ ἴδῃς τὸ γεροκίβαρο πὸς σπρίθει τὸ μουστάκι.

"Αν βρέξη ὁ Μάρτης δυὸ νερά κ' ὁ "Απρίλης ἄλλο ἑνα, νὰ ἴδῃς κουλούρες τὰ παιδιὰ καὶ πῆτες ἡ μονάδες καὶ φηλανασκουμάτια οἱ ψευτομυλωνιάδες.

Νὰ κἀνη ὁ Μάρτης δυὸ νερά, ὁ "Απρίλης μόνον ἑνα, τότε νὰ ἴδῃς τίς ἄμορφες πὸς διπλοκοκκινᾶνε.

μαρτύριο. Μέσ' στὴν ἀπελπίσια τὸν οὐτε ἐργάζονται κ' εἰς ἐγκαταλείπει τὴν τέχνη του, ἀσχολούμενος ἀποκλειστικὰ μετὶ τῆν Ἐβα, τὴν ὁποία προσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν πλάνη τῆς.

— Συμβουλεύσου τὸν καθρέφτη σου, ἀγαπημένη μου, τῆς ἔλεγε διαρκῶς. Δὲν εἶσαι ἀπὸ γυναικί!... "Ἐχεις σάρκες καὶ αἷμα κολιέει μέσ' στὶς φλέβες σου...

Ποῦδ θλιμμένα, ἐκείνη τὸν ἐκόνταξε καὶ, μετὰ μιά κίνησι τοῦ κεφαλοῦ τῆς, τοῦ ἀπαντοῖσε :

— "Όχι!

Τότε ἐκείνος, σφίγγοντάς τὴν στὴν ἀγκυλιά του, ἐπέμεινε :

— Γελῶσα, τῆς ἔλεγε. "Ἐβγα ἀπ' αὐτὴ τὴν πλάνη σου ποῦ με σκοτάνει...

Μιά μέρα, ἀφοῦ τοῦ χάκου ἐπὶ ὦρα προσπαθοῦσε νὰ τὴν πεῖσι, τῆς εἶπε στὸ τέλος :

— Ἄκου!... "Ἐγὼ θὰ σὲ σπρωξῶ καὶ θὰ δῆς ὅτι δὲν θὰ σπάσης...

— "Όχι!... "Όχι!... τὸν ἐζέτευσε ἐκείνη περίτρομη.

Μὰ ὁ ζωγράφος, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ, τὴν ἐσπρωξε ἀδύνατα...

Μὰ αὐτὴ, μετρεθεῖντα στὰ φορεμάτια τῆς καὶ πῆγε καὶ χτύπησε σ' ἑνα ἐπιπλο, ὅπου ἔσπασε τὸ χροὶ τῆς.

Χωρὶς νὰ τοῦ ἀνεπθῆνῃ καμμιὰ παρατήρησι, ἀνορθώθηκε καὶ κλαίγοντας πρὸς, τοῦ εἶπε :

— Βλέπετε, λοιπόν, πὸς εἶμαι ἀπὸ γυναικί!... Τώρα πρέπει νὰ ξενακολλῶσω... ἂν αὐτὸ εἶνε θιναντόν.

Τὰ χρόνια περνούσαν ὀλοένα κ' ἡ τρέλλα τῆς μεγαίονε. Δὲν ἔβγανε πηὺ ἔξω κ' οὐτε κοινάταν καθόλου, ἀπὸ φόβο μήπως τὴ σπρωξοῦν πάλι καὶ σπάσῃ ὀλόκληρη...

Μὰ ἡ στέρησι τοῦ ἀέρος καὶ ἡ ἀνησυχία, τὴν ἐξασθενίζαν διαρκῶς... Ἐλεγε λεπτύνει τόσο, ὡς νὰ ἴταν πραγματικὰ ἀπὸ γυναικί, καὶ στάλα-στάλα, ἡ ζωὴ τῆς ἔσπασε...

Τέλος, ἑνα βράδι, γλύττωσε ἀργὰ-ἀργὰ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τῆς κ' ἔπεσε κάτω...

Καί, μέσα σ' ἑναν τελευταῖο ἀναστεναγμό, πρὶν ξεψυχῆσῃ, ψιθύρισε :

— Τὸ τριανταπέντε ποτὶ ἐσπασε!... Ἀντοχή σ' με ἔνομιροῦ!

P. HERVIEU

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

Μιά μέρα μεγάλης ἐορτῆς τὸν "Ἐθραῖον, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Συναγωγή ἴταν ἀσφηντικὰ γεμάτη καὶ καινεὶ δὲν ἔλειπε ἀπ' αὐτῆ, ὁ "Αβραάμ, ἀναστηθώντας ἔξωρα ἀπ' τὴ θεοὶ του, φωνάζει :

— Μεγάλει "Ἐρχοβά!... Σέχασα τὸ χροματοκωδῶτιό μου ἀνοχτό!... Θὰ με κλέψουν!...

— Μὴν ἀνησυχῆς, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ γειτόνας του. Δὲν ὑπάρχει καινεὶ φόβος νὰ σὲ κλέψουν, ἀφοῦ... ὅλα βρισκόμαστε ἐδῶ!...

Ἡ λένημη πομπὴ εἶνε ἐτοιμὰ νὰ ξεκινήσῃ καὶ συγγενεὶς καὶ φίλοι βρίζοντα στὸ δρόμο γύρω ἀπ' τὸ φρέτρο. Λεῖπει μονάχα ὁ σύζυγος τῆς πεθαμένης.

"Ἐνας φίλος τότε ἀνεβαίνει στὸ σκατὶ καὶ βρίζει τὸ σύζυγο νὰ φιλήσῃ τὴν καμαριέρα.

— "Ω! "Ἰούλε! φωνάζει. Ντροπῆ!... Σήμερα;... τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τῆς γυναίκας σου!...

— Ναι, φίλε μου... ἀπαντᾶει ὁ σύζυγος. "Ο πόνος μου γιὰ τὸ θάνατό τῆς μ' ἔχει τρελλάνει καὶ δὲν ἔξω τὶ κάνω!...

Δυὸ γειτόνοισες συναντῶνται στὴν ἀγορὰ.

— Καλὴμέρα, κυρὰ Πασκαλίνα!... Τὶ φωνίσεις;...

— Μιὰ ὄραια βουδινη γλώσσα, κυρὰ "Ορτενσία!...

— Πῶ, πῶ!... Τὶ φρεῖ!... Καί μόνο νὰ δῶ τὴ γλώσσα τοῦ βουδινοῦ μου ἀνακατῶνται τὸ στομάχι... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὸς τρῶτε ἑνα πράγμα πὸν βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα ἑνὸς ζῴου!...

— "Ἐ, κυρὰ "Ορτενσία, ἐσεὶς πὸς τρῶτε τ' αἰγὰ;

"Ο συνταγματάρχης ἴταν ἀλλοθῶρος, τρομερὰ ἀλλοθῶρος.

Στὴν ἀναφορά τρεῖς στρατιῶτες παρουσάζοντα μπροστὰ του.

— Πῶς λέγεσαι; ρωτᾶει ὁ συνταγματάρχης τὸν πρώτο.

— Ντιράν, ἀπαντᾶει... ὁ δεύτερος.

— Δὲν μιλάω σὲ σενα! λέει ὁ συνταγματάρχης.

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε, κύριε συνταγματάρχη, ἀπαντᾶει ὁ... τρίτος.

Σὲ μιὰ συνέλευσι τῆς "Εταιρίας κατὰ τοῦ ἀλλοθῶ ομιλεῖ ὁ Πρόεδρος.

— Τὸ ἀλκοὸλ, κύριε, ἐκφυλίζει, τὸ ἀλκοὸλ ἐξευτελίζει, τὸ ἀλκοὸλ σκοτάνει. Εἶδα ἐγὼ μετὰ τὰ μάτια μου νὰ δῶνουν δυὸ λίτρος ἀλκοὸλ σ' ἑνα ὄραιο καὶ εὐφροστὸ σκυλλο, ὁ ὁποῖος, ἔστω ἀπὸ δυὸ ὄρες, ψόφησε με φροτῶτος πόνους...

— Αὐτὸ — διακόπτει τὸν Πρόεδρο κάποιος — ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἀλκοὸλ δὲν εἶνε γιὰ νὰ τὸ πετάμε στὰ σκυλλιά!...

"Ο Λουκιανὸς, γιὰ νὰ πάρῃ προίκα, παντρεύτηκε μιὰ γυναίκα ποῦ εἶνε τεράς. Κάποιος τὸν συναντᾶ μαζὺ τῆς καὶ τὸν ρωτᾶει αἰγὰ :

— Ποιὰ εἶν' αὐτῆ;

— Ἡ γυναίκα μου.

— "Ω! μὰ αὐτὴ εἶνε ἀλλοθῶρη!

— Τὸ ἔξω.

— Εἶνε καὶ κοιτῆ!...

— Τὸ ἔξω.

— Ἐχει γένεια καὶ μουστάκια...

— Τὸ ἔξω κ' αὐτὸ. Μὰ μπορεῖς, φίλε μου, νὰ μιλάς πὸ δυνατὰ, γιὰτι εἶνε καὶ κοιτῆ!...

Μέσ' στὸ ἐξομολογητήριον :

"Ο ἀββάς, πῶς ἀπ' τὸ χόρσιμα, ἐξομολογεῖ τὸν κανδελιανάρτη του, χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ.

— Ἐσὺ εἶσαι, Βικέντιε, τὸν ρωτᾶει, γυροφύροντας τὴ φρονὶ του.

— Μάλιστα ἀββά μου.

— Ἐξομολογήσου μου, πὸς πίνει τὸ χροαὶ τῆς ἐκκλησίας;

— Δὲν ἀκούω τίποτε, ἀββά μου. Τὶ εἶπατε;

— Ποῖος πίνει τὸ χροαὶ τῆς ἐκκλησίας;

— Κεῖνος ἀββά... Δὲν ἀκούω τίποτε, ἀπολύτως τίποτε... Ἐπάτε ἐδῶ στὴ θεοὶ μου γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε καὶ σεῖς...

"Ο ἀββάς καὶ ὁ κανδελιανάρτης ἀλλάζουν τίς θέσεις τους.

— Ἐσεὶς εἶστε, ἀββά μου; ρωτᾶει ὁ κανδελιανάρτης.

— Μάλιστα, Βικέντιε, ἀπαντᾶει ὁ ἀββάς.

— Ἄ!... καλὰ!... Πές μου λοιπόν ποῖος κάνει τὰ γλυκὰ μάτια στὴ γυναίκα τοῦ κανδελιανάρτη;

— Ἀλήθεια, Βικέντιε!... ἀπαντᾶει ὁ ἀββάς. "Ἐχεις διπλο... Δὲν ἀκούει καινεὶς τίποτε ἐδῶ μέσα!...

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

